

gjøre dette for sit Vedkommende. For ikke at tale om, at man jo synes at have opgivet at faae en Communallov for det hele Land, og at det, naar der gives fuldstændige og omfattende Communallove for de 3 Hovedklasser, Kjøbenhavn, de øvrige Kjøbstæder og Landet, synes at være i sin Orden, at der i enhver af dem findes de Skattepligten og Rigningen vedrørende Bestemmelser, som for Communerne have saa stor praktisk Betydning — skal man kun tillade sig at bemærke, at Trangen til, eller i alt Fald Ønsket om, at faae deslige tilbeels nye Regler for Rigningen vistnok er saa stor, at man kun saare nødtigt vilde see Sagen udført til en kommende almindelig communal Beskatningslov. Udvalget antager derhos, at der i det Nøgstagen samtlig med nærværende Sag forelagte Udkast til en Landcommunallov findes Bestemmelser, hvormed Spørgsmaalet om nye Regler for Rigningen staaer, eller fra mange Sider sættes, i Forbindelse. Det maa fremdeles erindres, at forsaavidt det lykkes, hvad vi haabe, at gennemføre begge de foreliggende Communallove, og med tilsvarende Bestemmelser i denne Henseende i dem begge, vil der kun mangle fuld Overensstemmelse for Kjøbenhavns Vedkommende; men ligesom der netop i den kjøbenhavnske Beskatningslov af 19de Februar 1861 § 6 blev gjort Begyndelsen med at røre ved disse Forhold, saaledes at derved en Ulighed allerede er bragt tilstede, saaledes tør man uden al Tvivl i en saare nær Fremtid imødesee en Revision af nysnævnte Lov, hvorved den manglende Overensstemmelse for Kjøbenhavns Vedkommende kan ventes tilveiebragt. Ifølge en Bestemmelse i den sidste Paragraph i bemeldte Lov skulde jo nemlig en Revision af visse Dele af Loven have fundet Sted endog inden Udgangen af Aaret 1864. Maatte man tilføie, at, da der i 1864 fremkom et Lovudkast i den Retning — som imidlertid ikke blev endelig behandlet — viste der sig under sammes Behandling ingenlunde nogen stor Frygt for at røre ved disse intercommunale Beskatningsregler, uagtet der dengang ikke var Tale om nye Kjøbstad- eller Land-Communallove. — For yderligere at fjerne al Betænkelighed, foreslaaer Udvalget ikke desto mindre i

Udkastets sidste Paragraph at betinge de ovenomhandlede Bestemmelsers Ikrafttræden af tilsvarende Regler for Landcommunerne Vedkommende.

Ved Affattelsen af de enkelte Bestemmelser om Skattepligten (Udvalgets § 15 Lit. a—d) har man holdt sig til Krigsskatloven af 21de Marts 1864 § 6; kun Lit. d, hvorom mere nedenfor, er nyt. Deels synes de i den nævnte Lov givne Regler i det Væsentlige at være stemmende med hvad Forholdenes Natur maatte tilsiige — om der end maaskee nok kan reises Tvivl om nogle enkelte Punkter —, deels bør der selvfølgelig netop ved Sager af denne Art lægges Vægt paa Bevarelsen af hvad der engang i Kraft af Loven er bragt i Anvendelse, hvorfor de individuelle Anskuelser formeentlig bør vige tilbage. En enkelt Redaktionsændring har man dog foretaget, idet man har ombyttet Udtrykket „fast Bopæl“ med „fast Ophold“, da dette aabenbart er det rigtige. Personer, der ikke have nogen egen Bopæl, saasom Tjenende, Svende o. d., ville herefter meget vel kunne indbrages under Rigningen, forsaavidt deres oeconomicke Forhold tale derfor; Regler herfor ville kunne udvikle sig i de enkelte Communer efter Borgerrepræsentationens Afgjørelse (see Udvalgets § 16 2det Stykke). — Det nye Stykke, Lit. d, om Beskatning af anonyme Selskaber, har Udvalget foreslaaet tilføiet, væsentlig af Hensyn til at det vedrører et Spørgsmaal, som i disse Forhold har spillet og kan forudsees fremdeles at ville komme til at spille en ikke ringe Rolle; man har fundet Anledning til at fremstille, hvortil Spørgsmaalet i hvert Tilfælde efter Udvalgets Mening burde begrænses. Det er nemlig uden al Tvivl urigtigt og beroende paa en Misfjendelse af Formue- og Leilighedsfattens, saavel som overhovedet af personlige Skatters, Væsen, saa vist som det praktisk vil føre til besynderlige og stundom i sig selv ubillige og uretfærdige Resultater, naar der jævnlig opstilles den almindelige Regel, at de saakaldte juridiske Personer ligesaavel skulle beskattes som de physiske Personer. En nærmere Undersøgelse af Begrebet om juridiske Personer vil vise, at det ikke gaaer an, at opstille Sætningen paa den Maade. Vi skulle ikke opholde os ved, at man